



BÉKE HANGJA

Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy évre 30000 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollár.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyiregyháza, Desseffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők

„Menjete be a szoros kapun.”

Ily cím alatt adtuk ki Modersohn Ernő németországi lelkésznek általam magyarra fordított könyvecskéjét. Nagy sokaság előtt, Jézus Krisztus mondta fenti szavakat a hegyi beszédben. Ott tágas kapuról és szoros kapuról, széles utról és keskeny utról beszél Jézus. Választani kell a kettő közül. Vagy a tágas kapun megy be valaki, vagy a szoros kapun. Vagy a széles utat járja, vagy pedig a keskeny utat. Csak ez a két ut van, harmadik nincs!

Lehetséges volna? Hisz van talán arany középut is? Az emberek milliói nagyon szeretnék, ha tényleg létezne az az arany középut. De Jézus csak a széles utról és keskeny utról tesz említést: Más ut nincsen. Minden ut elvezet valahová. Jézus megmondja hová vezet a széles ut: *kárhozatra*; a keskeny ut pedig *örök életre*!

Kárhozat és örök élet áll tenát előtted. A kettő közül válaszlanozod kell! Vajjon melyiket választod? Az örök életet? Nos hát akkor a szoros kapun kell bemenned s a keskeny uton kell járnod. Az a szoros kapu, és az a keskeny ut pedig sentí más, mint az Ur Jézus Krisztus!



MENJETEK BE A SZOROS KAPUN

Jelen könyvecskében érv-érv mellé csoportosul, hogy meggyőzzék az olvasót arról, miszerint mindenkinek, aki örök életet akar, meg kell térni. A megtérés az a szoros kapu, melyen át kell menni, hogy keskeny uton lehessen haladni. Aki Jézussal hit által egyesül s vele oly közösségben él, mint a szőlővessző a szőlőtővel, annak örök élete lesz.

Fordításom célja az volt, hogy a sokszázezer példányban közkezenforgó kitudó német művecskét, magyar népünk kezébe adjam s ezáltal előmozdítsam sokak megtérését. Viszont az a cél is vézetett, hogy a már megtért hívőknek, kik a világban bolyongó lelkek között missziói munkát végeznek, ezen kiváló művecskével segítségükre legyenek. Megtérés a keresztyén élet kiinduló pontja. Megtérés nélkül nem lehet Krisztust követni, nem lehet örök életet nyerni. Kedves olvasóm, olvasd végig mind a husz érvet s ne említs egyetlen egy ellenérvet sem, hanem menj át a szoros kapun, haladj a keskeny uton s elnyered az örök életet!

Wallrabenstein Jakab.

Menjetek be az Ő kapuin hálaadással.

(Zsolt. 100-4.)

Az az aratási ünnepély, amelyről most e tudósítást írom, tulajdonképen nem október 31-én délelőtt kezdődött, hanem már sokkal előbb. Hogy mikor azt nem is tudom. Tény az, hogy amikor mi heten Miskolcra Nyiregyháza-ra érkezünk, — este 8 órakor — éppen a fuvós zenekar muzsikája szállt ki a nagyteremből a Dessewffy-terre. Utána az énekkar következett, majd a vasárnap előadandó »Rutha« c. alkalmi ünnepi játékot próbálták a buzgó szereplők. Közül 11 óra volt, amikor nyugvóra térhettünk. Reggel, amikor 6 órakor kinyitottam az ablaktáblákat, egy csapat iparkodott az ablak alatt, mosolyogva köszöntöttek reám s örvendezve fordultak be a kapun. Még most is, hogy e sorokat írom, öszeszorul a szívem, a meghatottságtól, amint e jelenetre gondolok. — Még föl se ocsudtam, egy talyiga áll a kapu előtt, hozza a vendéget már kora reggel. Most a nap, verőfényrel locsolja végig a Dessewffy teret és ebben az aranyfürdőben a kapu elé áll egy szekér. Ezen is egy csomó vendég. A gazda, ki a lovakat hajtotta, fűggen leugrik a saroglyáról, siet s leemel valamit. Hirtelen nem is tudom mit. Aztán láttam, hogy két hatalmas répa, akkorák, amekkorákat életemben nem láttam. No de sietniük kell fel a terembe, ahol a

pódiumtól jobbra s balra állanak az oltárok s rajtuk valóban mindennek a zsengeji. Gyümölcs, óriási tök, hatalmas karfiol, vörös káposzta, egy 16 kg.-os káposztafej terpeszkedik az asztalon. — Mind egy-egy prédikáció hirdette az Ur hatalmát, jóságát, kegyelmét. A reggeli imaóra után kezdődött a tulajdonképeni ünnepély, amelynek során Wallrabenstein testvér mutatott rá az aratási ünnep jelentőségére, majd az ünnepség keretében urvacsora osztás volt, amelyen az Urral a kapcsolatot mind szorosabbra kötni vágyó felkek szép számmal vettek részt. Külön kell megemlékeznünk a fuvós zenekar által előadott számra, mely szintén hozzájárult az ünnepség emeléséhez. De mindennek fölött hálát kell adnunk az Urnak, hogy a gyülekezeti oly buzgó, énekelni szerető s vágyó irjussággal s oly vezetővel áldotta meg, mint Wallrabenstein testvér, ki lankadatlan buzgalommal tanította be a fiatalokat egy öt szölamu énekre, amelynek előadása közben mindnyájan átérezzük az ének szárnyán — »Aldjad az Urat, a dicsőség magas királyát«. Azután a szeretetvendégség következett. Az Ur kegyelméből a dusan megrakott asztalok körül, hozzávetőleges számítás szerint négyszázán vehettek részt. A testi táplálkozás után ismét a felki következett. Szavaltatok, ének, bizonyágtéves főlyáltva hirdették az Urban való örömmüket. Majd a »Rutha« c. alkalmi játékot adták elő közvetlen és élénken a nyiregyházi testvérek, mely-

Húsz érv a megtérés ellen.

XV.

„A keresztség által már újjászülettem.“

Ez igen elterjedt felfogás. Különösen lutheranus körökben hirdetik, hogy a keresztség már újjászületés is s így nem szükséges a megtérés. Hogy állunk ezzel az állítással?

Tegyük fel, hogy a keresztség tényleg újjászületés is (később szó lesz róla, hogy nem az). Tehát mikor gyermek voltál a keresztség által az újjászületésben is részesültél. Kérdem, tőled, hogy keresztelested óta mindig úgy éltél, mint egy újjászületett lélek? Vizsgáld meg gyermekkorodat s ifju korodat, vajjon úgy éltél-e, mint Isten gyermekéhez illik? Vajjon Jézus uralta-e lelkedet? Az ő akarata szerint éltél-e? Igyekezte-e néki tetsző életet élni? Gróf Zinzendorfról olvassuk, hogy ő már mint 5 éves kis ifju abban lelta legnagyobb örömet, ha csendben, térdepelve imádkozhatott. Nálad is így nyilvánult a Jézus iránti szeretet? Ugye nem, magad is elismered.

Elismered, hogy inkább a magad s nem az Ur akarata szerint éltél. Tehát nem éltél úgy, mint egy újjászületett lélek. De ha nem úgy éltél, akkor igyekezned kell úgy élned s Istenhez visszatérned, vagyis meg kell térned.

Egyszer egy nagy börtönt látogattam, melyben 900 férfi rabot tartottak. Ezek a férfiak egy pár zsidó kivételével, mind meg voltak keresztelve. Vajjon ezek a keresztség által tényleg mind újjászülettek?

Berlinben 3 millió ember lakik. Ezek közül legalább is 2 millió meg van keresztelve. Vajjon ezek mind újjászülettek? Azt hiszem, ha jól szemügyre vesszük a dolgot, akkor igen könnyen megállapíthatjuk, hogy a keresztség még nem újjászületés. Mert ha az volna, akkor minden csaló és tolvaj, sőt minden istentagadó, tényleg újjászületett volna! Hogy nevezettek azonban nem lehetnek újjászületett emberek, az magától értetődik.

De nézzük meg mit mond erről a biblia. Terre a versre hivatkozol: »hanem az ő irgalmasságából tartott meg mindet, az ujjonnan való születésnek fürdője és a Szent Léleknek megújítása által.« (Titus 3. 5.) Ezt talán úgy magyarázod, hogy Pál itt a vizkeresztiséget mondja az újjászületés fürdőjének. Korántsem, hanem a Szent-Lélekkel való keresztséget, mert ez újít meg minket. A keresztség alatt nem mindig a vízzel való keresztséget szabad érteni, hanem inkább a Szent-Lélekkel való keresztséget. Az Ap. Csel. 1. 5-ben ezt olvassuk: »Mert János jólehet keresztelt vízzel, ti pedig kereszteltetek Szent-Lélekkel, nem sok napok után.«

nek könnyen érthető s evangelizáló menete, úgy a már lívő terstvérekre, mint a vendégekre valóban buzdítólag hatott. Reggel kilenc órakor mentünk fel az imaterembe s délután három óráig tartott fenn az ünnepség, melynek során Wallrabenstein testvér két próbatagot is felvett. De a fiatalság még ekkor sem akart véget vetni az ünnepélynek, hanem rövid pihenő után már a délutáni órákban gyülekeztek az udvaron, hol részben énekekkel, majd később fenn a teremben zenével dícsérték az Urat s úgy várták az esti evangelizáló istenitiszteleket, amelyet Liebstöckl testvér, a miskolci gyülekezet prédikátora tartott szép számu hallgatóság előtt. A prédikáció előtt miskolci testvérekből álló énekkar adott elő egy mély hívogató éneket.

Késő este ért véget az áldott összejövetel, amelyen örvendve ismerkedtek össze a kisvárdai nagykállói, miskolci és nyíregyházi testvérek. »Jó nekünk itt lenni« — mondtuk, de le kellett mennünk a heggyről, a földi, a hétköznapi sárba, hogy a szerzett áldást örvendve adhassuk tovább. Vajha mindenkor kérnénk az Uról az erőt, hogy a fejletlenül napon szerzett örvendezés, áhítat, és vágy mindenkor megláttatniék életünkön.

»Egy jelen volt.«

A fenti hatalmas s nagyarányú ünnepségnél sokkal de sokkal szerényebb keretek között, de nem kevésbé örvendező és vágyakozó lélekkel tartotta okt. 17-én a miskolci kis gyülekezet aratási ünnepélyét, melynek során egy rendes taggal

szaporodott a gyülekezet s a testvérek buzgó bizonyoságtétele s szép szavakok hívták fel a vendégeket az Ur Jézus Krisztus követésére.

HIREK.

Most jelent meg!

MENJETEK BE
A

SZOROS KAPUN

VAGY

HUSZ ÉRV A MEGTÉRÉS ELLEN.

Irta: Modersohn Ernő.

Fordította: Wallrabenstein Jakab.

Megrendelhető:

Ker. Könyvesház Budapest, Felsőerdősor 5.

Ezt a nagy elterjedésnek örvendező könyvecskét már régen nélkülözték a hazai hívő gyű-

Nem a vízkeresztesség tesz minket Jézus tanítványainvá, hanem a Szent-Lélekkel való keresztesség.
»Akiben nincsen Krisztus lelke, az nem övén.«
(Róm. 8. 9.)

Mikor Jézus azt mondja Nikodémusnak: »Ha valaki nem születendik víztől és Szent-Lélektől, nem mehet be az Istennek országába.« (Ján. 3. 5.) akkor nem a vízkeresztességről beszél. Itt a víz alatt az Igét kell érteni. Az efezeusi levél 5. r. 26. v. ezt mondja: »Hogy azt megszentelvé, megtisztítván víznek feredőjével az Ige által.« Továbbá János 15. 3.: »Immár ti tiszták vagytok a beszédért, melyet szóltam nektek.« Az a két hatalmas tényező: mely által valaki ujjászületik: *Isten Igéje és Isten Lelke.* Az ujjászületést tehát nem eredményezi a vízkeresztesség, akár a gyermekkorban, akár pedig a felnőtt korban történik.

A vízkeresztesség csak symbolum, csak jelent valamit. A keresztesség lényege: a Szent-Lélek elnyerése.

Tudom, hogy Dr. Luther Márton, a katolikus tanhoz alkalmazkodva azt tanította, hogy a keresztesség már ujjászületés. Luther az ő korának volt a gyermeke. Új egyházat nem akart létesíteni. Ő csak egynéhány tévtant akart kiküszöbölni. Ő nem vehetett észre minden tévtant. Ha ezt kimondjuk, ezzel nem kisebbítjük az ő áldott s Istentől akart reformátori munkásságát. De ahol tanítása nem egyezik a bibliával, ott

feltétlenül a bibliára kell hallgatnunk. Az az állítás, hogy a keresztesség egyuttal ujjászületés az nem egyezik a bibliával s így nem is helyes. Ha valaki mégis hirdeti, akkor az illető eláztatja hallgatóinak lelkiismeretét. Mert hiszen ha már ujjászületett a keresztesség által, akkor nem fog megtérni s mert nem tér meg, elkárhozik!

Kedves lélek, ne hidd el, hogy a keresztesség ujjászületés is. Ez bibliaellenes állítás. Az ujjászületés isteni oldalát tekintve, ujjászületünk; Ige és Szent-Lélek által; emberi oldalát tekintve: hit által!

Ha tehát meg is vagy keresztelve, mégis meg kell térned, csak akkor leszel ujjászületett. Ha azonban nem tértél meg, mert azt hiszed, hogy a keresztesség által már egykoron ujjászületté, borzasztóan csalódnál.

Oh bár megnyitná az Ur a szemedet, hogy felismerhetnéd a bibliának azt a határozott követelését: Meg kell térni!

XVI.

»Megboldogult férjemre való tekintettel nem térhetek meg.«

Ez igazán furcsa érv a megtérés ellen. De meg tudom érteni. Egy misszionárius, aki az északamerikai indiánusok közé ment, a következőket beszélte el: Amikor arról prédikált az indiá-

tekeztek. Kiváló műs szinte nélkülözhetetlen mindazok számára, akik mint megtért lelkek mások között munkálkodnak s a megtérés elleni érveket meg kell, hogy cáfolják. Modersolm lélekész művei sok százezzer példányban forognak közkezen Németországban s igen sok áldást terjesztettek. Reméljük, hogy e művecske magyar kiadásával nagy szolgálatot tettünk a hazai hívő gyülekezeteknek, valamint mindazoknak, akik lelki boldogság után vágyódnak.

— **Adományok.** Svájci diakonissza egyesületünknek egy örökhatyó 1400 millió koronát adományozott; a másik örökhatyó pedig 1100 milliót. Ezzel a két nagy összeggel a Zürichben levő nagy diakonissza képző és kórház mellé még egy másik kórházat építenek. Bár volna hazánkban is oly örökhatyó, aki diakonissza munkánkra, avagy egyéb beemissziói intézményeinkre is így szép összeget hagyományozna!

— **A nyiregyházi gyülekezet** halottak napján két temetőben tartott evangelizáló istentiszteletet. Mindkét temetőben alkalmi rőpiratokat szlogattak a testvérek, hogy ezek segítségével is az ég felé irányítsák a sírlátogatók figyelmét.

— **Halottak napján: a miskolci gyülekezet** énekkara a köztemetőben énekelt, majd az ének hangjaira összegyűlt népnek átadva az örök élet üzenetét, hirdették az evangéliumot. Azután a városban át traktátust szlogatva mentek a Gilyányi-utcai imaház udvarára, — hol jobb

hely híján — egy fuvaros kocsirol hívták fel a szomszédos temető közönségét evangelizáló énekekkel és prédikációval az Ur Jézusban való hitre és életre.

— **A budapesti gyülekezet tagjai** halottak napján 10.000 rőpiratot osztottak szét a temetőben. A négyoldalal rőpirat címe ez volt: Feltámadunk! Isten áldása nyugodjék a halottak napján az élők érdekében kifejtett munkán.

— **«Napközi Otthon»** nyílt meg a nyiregyházi gyülekezetben. A város körüli szőlőkből, tanyákról 1—2 óra járásnyiról bejönnek 13—14—15 éves munkásfiuk, napszamosok, hetesek, kifutók, tanulók. Délben a szabad ég alatt köllik el sovány kis ebédjüket, hóban, fagyban. Hogy meleg helyiségben, asztal mellett, köllhessék el ezental ebédjüket a didergő munkásfiuk, a célból egy szép helyiséget rendezett be a nyiregyházi gyülekezet, hol bárki eltöltheti szabad idejét. Ebéd után különböző lapok állnak a látogatók rendelkezésére. Így nemcsak a test, de a lélek is nyer gondozást.

=====

Édes kis fiacskám. Nem akkor vagy gyáva, ha alázatosan összehuzod magad, amikor bántanak, hanem akkor, ha az ördögnek nem mersz «nem»-et mondani.

nusoknak, hogy Jézus meghalt s így megnyitotta az emberek előtt az utat, mely a menyországba vezet, akkor a törzfőnök félbeszakítva őt, azt kérdezte: »Vajjon találkozom-e atyámmal s elődeimmel a menyországban?» — A misszionárius erre azt felelte: (s ez igen helytelen felelet volt) »Ha atyád s elődeid mint pogányok éltek, és mint pogányok haltak meg akkor nincsnek a menyországban«. Erre a törzfőnök azt mondta: »Akkor én sem akarok oda jutni, mert én ott szeretnék lenni, ahol elődeim vannak«. Emellett megmaradt, bárhogyan is igyekezett azután a misszionárius őt meggyőzni.

Ebből a történetből megállapíthatom azt, hogy vannak olyan emberek, akik elődeikre való tekintettel azért nem akarnak megtérni, mert azok sem tértek meg.

Mit szóljunk ehhez? Vajjon te kedves lélek, miért nem akarsz megtérni, azért mert elhalt férjed a megtérés ellen volt? Mert nem akart a hívőkről tudni? S most magad sem akarsz más uton haladni, mint ő, csupa járta való kegyeletből, szeretetből?

Nem akarok elhalt férjed felett ítékezni. Hisz nem ismertem. Nem tudom hogyan élt, s hogyan halt meg. De az az egy bizonyos, hogy a halál után csak ez a két eshetőség van: örök élet, örök kárhozat. Más eshetőség nincsen.

Férjed tehát vagy az örök életbe, vagy az örök kárhozatba ment.

Vegyük az előbbi, a kellemesebb esetet. Ha férjed talán egész életében nem is törődött sokat Istennel, lehet hogy utolsó óráiban másként gondolkodott. Talán csendben, szive mélyéből fel-fohászzkodott az Urhoz kegyelemért: S az Ur kegyelmben részesítette. Meg van írva, hogy aki ő hozzá kjált, azt megmenti.

Ha férjednél ez az eset forog fenn, akkor ha élete utolsó pillanataiban is, de a paradicsomba került, mint anta lator, aki Jézus mellett függött a kereszfán.

Most azt kérdezem tőled, ha férjed a menyországban van, az Ur dicsőségében, nem szeretnél te is ott lenni? Dehogyan nem, hisz férjeddal szeretnél lenni, azt mondod: Ha vele szeretnél lenni, akkor meg kell térned. Mert megtérés nélkül senki sem juthat a menyek országába. Ezt a biblia mondja.

Ha tehát megboldogult férjeddal még-egygyzer együtt akarsz lenni, meg kell térned, másképpen nem lehetsz vele együtt. Azért nagyon kérlek, térj meg!

A másik eshetőséget alig merem említeni, de mégis meg kell tennem. Hisz tudod, hogy javadat akarom.

A másik eshetőség az volna, hogy férjed Isten nélkül, Krisztus nélkül halt meg, s örökre el-

Meghívó.

A Keresztyén Könyvesház korl. fel. szövetkezetnek 1927. évi január hó 4-én d. u. 3 órakor Budapesten a Püspöki Metodista Egyház székházában VI., Felsőerdősor 5. sz. alatti nagytermében tartandó rendes

közgyűlésére.

Napirend:

1. Elnök és jegyző választása. 2. Igazgatóság jelentése. 3. A felügyelőbizottság jelentése az 1925. évről. 4. A szövetkezet megnyitó aranymérlegének előterjesztése. 6. Esetleges indítványok.

Határozatképtelenség esetén új közgyűlést hirdetünk 1927. december 14-én d. u. 3 órára, ugyanazon helyen, ugyanazon napirenddel. Ezen második közgyűlés a jelenlevők számára való tekintet nélkül határozatképes.

Budapest, 1926. december 1.

Dr. Melle F. H. Ottó s. k.
Funk Márton s. k.
igazgatók.

A te lelki életedre nézve az Ur nem azt vizsgálja, hogy mennyire szereted téged az emberek, hanem, hogy mennyire szereted te őket.

kárhozott. Ha ő elkárhozott, akkor te is tudatosan szándékosan el akarsz kárhozni? Azt hiszed, hogy a férjed iránti szeretet azt így kívánja?

Nem, nem, s még egyszer nem!

Gondold csak el, hogy férjeddal találkozol a kárhozat helyén, vajjon ezzel megkönnyebbülne a helyzete s örülne ennek a viszontlátásnak?

Semmiképpen. Gondolj csak a gazdag emberre, akiről Jézus az evangéliumban beszél. — Amikor a pokol kinjait elszénvedve látta Lázárt Abrahám ölében, azt az óhaját fejezi ki, hogy Lázár útján értesíték őt festvérét, nehogy ők is a borzalom e helyére kerüljenek, ahol ő van. Ő nem akarta, hogy festvérei is az ő sorsára juszanak. Biztos vagyok benne, ha férjed elkárhozott, akkor leghőbb óhaja hogy te ne kárhozzál el.

Ha pedig mégis kitarfasz emez elhatározásod mellett, hogy nem térsz meg, s a pokolban találkozol férjeddal, óh, mennyire növeled majd fájdalmát, ha elmondod, hogy órá való tekintettel nem tértél meg. Ezzel csak szaporítod kinjait s anugy is rengeteg önvádjaid.

Ha valamivel még ronthatod férjed tulvilág helyzetét, akkor egész bizonyosan ezzel ronthatod, hogy iránta való kegyeletből lemondasz a megtérésről s így a boldogságodról. Milyen borzasztó lesz, ha kétségbeesett sírással azt kiáltja

Azért szeret engem.

(Prédikáció részlet.)

Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. (Ján. 10—17.)

Hozzátok kívánok ma szólni, kedves testvéreim és barátaim, kik nehezen hordjátok az élet igáját, kiknek válla meggörnyed a gondokkal teft batyu alatt, kik azt mondjátok, hogy ez az élet itt csak gyöttelelem, kiknek a hétköznapi nincstelenség panaszos sóhajokat ültet ajakaitokra. Szóval hozzátok, kik egy sívár, szomorú, csupa földi gonddal, kenyérgkérdéssel terhelt életet látok magatok mögött s egy bizonytalanabb jövőt magatok előtt. És amikor látjátok, hogy a ti életek vonata mint egy sötét, fekete, alagutba fut, óh riadtan s kétségbeesve kiáltotok fel: — Ha Isten volna, nem engedné e nyomort. — Vagy csüggedten a gondoktól s fásultságtól állapítod meg, hogy: — lehetetlen, hogy szeressen az Isten téged, mikor annyi baj ér s éhség az ajtód előtt tanyáz.

Bibliámból azt olvasom, hogy a názáreti Jézus Krisztus, amikor megszólítják, azt mond. van neki: «Mester, követtek, hová mégy?» Akkor az Ur az Ő szeretetével jegyzi meg: «A rókáknak barlangjok vagyon, az égi madaraknak fészkek s az emberfiának nincs fejét hová lehajtani.» És azután hirdeti az igazságot, Is-

majd: Én, én vagyok az oka, hogy feleségem a gyöttelelem e helyére került.

Nemde, ezt nem akarod, hogy így legyen?

Nos hát akkor nem marad más hátra, mint a megtérés. A megtérés után már az Élthez vezető keskeny úton fogsz járni.

Kedves lélek, bárhol is legyen a tulvilágon megboldogult férjed, akár a mennyben, akár a pokolban, mindenképpen arra a meggyőződésre kell jutnod, hogy éppen ő rá való tekintettel kell megtérned.

Ha ő mint megtért lélek halt meg — milyen borzasztó volna akkor, ha te nem tértél meg s elkárhoznál.

Ha pedig nem tért meg s úgy halt meg, csak még borzasztóbb lenne helyzete, ha ő miatta hagytad el a megtérést.

Éppen férjeddre való tekintettel kell megtérned. Vajjon mit mondana neked most, miután tudja, hogy az örökkévalóság milyen? Egész biztosan tudom, hogy arra kérne, járj az egyetlen helyes úton, amelyen eléred az örök életet és dicsőséget. Ugye megteszed?

Milyen más lesz életed, ha az Urra bizod magad. Ha most nyugtalankodó s boldogtalan vagy, az Urat szivedbe foglalva, béke és boldogság lakozik majd szivedben. Életed örömteli élet lesz.

Kedves olvasóm, még egyszer kérlek, éppen

ien országát, az örömhírt — és olvasható: —
 «Köveket ragadának, hogy agyonüssék» — majd:
 «Kiüzik őt a városon kívül és vívék őt annak a
 hegynék szélére, melyen az ő városuk épült,
 hogy onnan letaszítsák.» Azután: «Megbotrán-
 koznak ő benne.» És amikor ördögököt üz, nem
 hálával eltelve mondanak neki köszönetet, hanem
 «Kérék őt, hogy távozzék az ő határukából.» Oh
 esodálatos nyugalom, mely minden üldözés, sze-
 retetlenség, nincstelenség, emberi megvetés és há-
 lálanság közepette is azt tudja mondani: —
 «Azért szeret engem az Atya.» Mily mérhetet-
 len hit és magasztos érzelem, amely az Atya
 szeretetét nem köli ahhoz, hogy e földön nyuga-
 lom és békeség van az ő számára. Kedves
 testvérem és barátom, az Ur Jézus nem abból
 állapította meg az Atya szeretetét maga iránt,
 hogy szép lakása volt, előtte hajlongtak az em-
 berek, szeretet, lisztelet, jólét öveztek. Ő nem
 ilyen földi mulandó jekekből következtetett az
 Atya szeretetére, miként te akarsz az ilyenekből
 következtetni. Az Ur, amikor nem volt éjjeli
 szállása, mert a Samaritánus faluba nem fogad-
 ták be őket, óh, egy pillanatig sem kételkedett
 az Atya szeretetében, hanem megadással viselte
 a nélkülözést, mert belső öröme volt. Mert az Ő
 békéje volt a szívében az a béke, melyről azt
 mondta, «Az én békességemet adom nektek, nem
 úgy, mint a világ adja, ne nyugtalanokdjék a
 ti szívetek se ne féljen. És honnan e biztonság,
 honnan e szeretet, e béke érzete?

«Mert én leteszem az én életemet, hogy újra
 felvegyem azt.» Az az. Azért érzem, hogy engem
 szeret az Atya minden földi baj, nyomorúság,
 megvetés és félreismerés dacára, mert odaadom
 neki az én életemet s az az Ő kezébe lévén
 velem csak olyat tehet, mi az én bensőmet öröm-
 mel s biztonssággal tölti el, afelől, hogy szeret
 engem.

Ha még eddig nem érezted az Atya szerete-
 tét, kedves testvérem és barátom, s a te
 véleményed szerint csapás és fájdalom jutott
 neked osztályrészü, az azért van, mert nem
 tetted le a te életedet az ő kezébe. Nem feküdtél
 eléje az áldozati oltárra, mondván: «Itt vagyok
 Atyám, tégy velem azt, mi neked tetszik, mert
 tudom, hogy te csak javamat akarod s érjen jó
 sors, vagy csapás, én neked adom magam.» Óh,
 ha így átadod magad, miként az Ur ajakát
 sem hagyta el panasz, úgy te is érezni fogod
 az élet tomboló vihara s a megpróbáltatások
 tüzenek közepette is ama boldog üzenetet a te
 szívedben, hogy «akik Istent szeretik, azoknak
 minden javokra van».

l—j—d.

Ha a te szemedben édes fiacskám bármi-
 lyen epizódja életednek borzasztó nagy esemény
 lenne, úgy képzeletben repülj át egy csillagra
 az égen s onnan nézd, majd meglátod, hogy
 a nagy mindenséghez semmi az egész.

drága halottadra való, aztán lelked és örök üd-
 vösségedre való tekintettel léry meg! Igen,
 léry meg!

XVII.

„Ha megtérek, el kell hanyagolnom
 kötelességemet.“

Sokan azt gondolják, ha megtérek, akkor
 folyton imádkozniok kell, meg a bibliát olvasni
 s a gyülekezetbe járni. Ezáltal pedig elhanyagol-
 ják háziartásbeli, családbeli és hivatásbeli köte-
 lességüket. Mi jól tudjuk, hogy nem így van,
 de a sátán ezzel a kifogással is sokat vissza-
 tart a megtéréstől.

Vizsgáljuk meg közelebbről, vajjon a meg-
 térés tényleg akadályoz-e minket kötelességünk
 teljesítésében? A felelet csak ez lehet: A meg-
 térés nem csak hogy nem akadályoz a köteles-
 ség teljesítésében, hanem még sarkal
 minden kötelességnek pontos, hűséges
 és lelkiismeretes elvégzésére. Nem be-
 szélék most azokról, akik a gyüle-
 kezetnek u. n. «lógósai». Minden gyülekezet-
 ben vannak olyanok, akik csupa szokásból el-
 járnak a gyülekezetbe, sohasem hiányoznak, kü-
 lönösen akkor, ha egy idegen vendégszónok pré-
 dikál, vagy ha valami ünnepély van, de igazi
 megtérésen ezek nem mentek át. Az ilyenek,

akik belső élmény nélkül, csak a hívők szokásait
 és szavajárását sajátították el, azok szegény
 hoznak az Ur ügyére. Cselekedeteik nem külö-
 möznek a világ fiainak cselekedeteitől. Ezekről
 most nem beszélek, hanem az igazán megtértek-
 ről. Ezekről pedig állítom, hogy hivatásuk s
 kötelességük teljesítésében hűségesebbek s meg-
 bízhatóbbak, mint meg nem tért társaik.

Ez nem is lehet máskép. Mert míg mások
 feljebbvalóiknak, főnökeiknek, s uraságuknak
 szolgálnak, hogy azoknak meglegedését s el-
 ismerését kivívják maguknak, addig az Ur gyer-
 mekei nemcsak földi uraságuknak meglegedé-
 sére, hanem azért is dolgoznak, hogy Jézus
 Krisztusnak elismerését vivják ki. Az Ur Jézus
 szemei pedig akkor is néznek az övéire, ha a
 mester vagy a főnök nincs is jelen.

Isten gyermekei úgy érzik, hogy ők nem-
 csak az emberek előtt felelősek, hanem Isten
 előtt is. Tudják, hogy egykoron Isten fele-
 lősségre vonja őket s akkor számot kell adni
 mindenről. Azért igyekeznek kis és nagy dolgok-
 ban pontosak és lelkiismeretesek lenni?

A gyárakban s irodákban az alkalmazottak
 sok helytelen dolgot követnek el, s azt mond-
 ják, hogy ezt mindenki így csinálja. Így pl.
 természetesnek találják, hogy a privát levelezést
 a cégnek levélpapírával bonyolítsák le. Ter-
 mézetesnek tartják, hogy az irodákból tollat,

Rejtély?

Ma a keresztrejtvények idejében, mi is egy rejtéllyel óhajtunk foglalkozni. Még pedig az — élet rejtélyével!

Az élet — rejtély? Szeretnők megfejteni. Mi az élet értelme? Sulyos kérdés. Választ óhajtanánk reá.

Az élet értelme nyilván nem lehet: életlévezet, mert a mai viszonyok között bizony kevesen engedhelik meg maguknak a korlátlan életlévezet. Sőt! Ha látjuk az élet sok hajótöröttjét, azokat a hajótörötteket, kik kicsiny csónakukat rendíthetetlen bizalommal vitték az életlévezet hullámzó tengerére azon reményben, hogy az élet kérdését és értelmét így fejtse meg, borzadalommal kell elfordulnunk és valjanunk: az élet értelme nem életlévezet.

«Az életlévezet aljasít» mondja a közmondás és tényleg úgy van, ha az életlévezet öncéllá fajul! Nemeslelkű ember soha sem tud önös életet élni, mert ez nem elégíti ki!

De talán, ha «másokért él» az ember, ez elégíti? Jó a szociális gondolkodás és körünkben elmaradhatatlan szükséglet is, de kielégülést nem ad, mert munkánk ezen a téren is csak hiányos lehet. Vajjon ha boldogságot, segítséget akarnánk hozni emberiarajainknak, nem volna-e haszталan ezen munkánk? Hogyan is hozhatnánk boldogságot ezer és millió boldog-

tan számára? S milyen hamar törlődik el segítségünk, jótettünk eredménye. A szociális gondolkodás és munkálkodás jó és szükséges, de felkünk az sem elégíti ki. Mert szociális gondolkodásunk is igen gyakran csak burkolt önzés.

Értelmünk tehát többet kíván, mint életlévezet és szociális boldogságot.

A filozófia egész története az emberi elme egyetlen egy nagy keresése és kutatása a legfontosabb életkérdések kielégítő válasza után. És mi e kutatásnak eredménye? Egy nagy — kérdőjel! Minél mélyebb egy ember gondolkodása, minél elfogulatlanabban tekint körül az életben, minél élesebb az ítélőképessége, annál inkább ad igazat Du Bois Reymondnak, ki ezt mondja: ignoramus — ignorabimus. Nem tudjuk és nem is fogjuk tudni!

Tehát akkor mi célja az életnek egyáltalán? Ki ad felvilágosítást, ha a filozófia is elégtelen? Talán a vallás?

Sok a válasz, tulsok, majdnem annyi, mint a hányféle egyház van. Talán éppen a vallás sokfélesége eredményezi azt, hogy a kutató megörökönyödik. S aztán kérdi: nem az emberi elme gyanítása, sejtelme e mindez? Tudás ez? Valóság? És az eredmény? A válasz ez marad: Bizonyítékot a valóságra nem találók.

De másrészt tévedés az, hogy amit nem tudunk felfogni és bizonyítani, az nem is valóság. Hiszen életünk minden napja az ellenkezőt bi-

ceruzát vigyenek haza. Avagy ha egy kis számszám meglepetést nekik, hazaviszik. A szakácsné a piaci bevásárlásnál valamivel többet ír be a kiadások közé, mint amennyit tényleg kiadott, hogy így nyerjen pár koronát. Egész tucat ilyen csekélynek látszó dolgot tudnék felsorolni, amit a háznál, vagy az irodában, vagy a műhelyben naponta elkövetnek a világi alkalmazottak abban a hiszemben, hogy az ilyen csekélység nem bűn. De ha Jézus a Szent Lélek erejével megvilágítja az emberi szívet, akkor felismeri az ember, hogy ez nem más, mint lopás és csalás.

Aki megtért, annál ezek a csekélynek látszó dolgok nem csekélyek, ilyeneket nem tesz, mert a Szent Lélek, az Igazság lelke, ezt nem engedi.

Ugyanígy vagyunk az idővel. Mennyi időt pazarolnak el a hitetlen munkások, iparosok, hivatalnokok, pedig idejüket megfizetik. Ez megszűnik, ha valaki Jézusnak szolgál. Jézus az övétől elvárja, hogy a legkisebb dolgokban is a legnagyobb lelkiismeretességgel teljesítsék kötelességüket.

Ha gyárosokkal vagy üzemvezetőkkel volt dolgom, mindig azután érdeklődtem, hogy hogyan vannak megelégedve a megtért hívő alkalmazottakkal s csak szépet és jót hallottam róluk. A tisztelnél hívő katonák után érdeklődtem, urnőknél a hívő cselédek után, hogyan

vannak megelégedve velük. Mindig azt hallottam, hogy az igazán hívő katonák, vagy hívő cselédek, feljebbvalóik s uraságaik teljes megelégedését vívták ki. Ez tulajdonképpen magától értetődő dolog.

Aki megtér, az a világot elhagyja s Jézust követi. Aki megtér, az imádkozó életet kezd élni, ima nélkül nem fog semmihez. Aki pedig imádkozik, azt megsegíti az Isten. Így aztán a hívő mindennapi élete kielégítő és áldott élet lesz.

Ismerek két iskoláslánykát, Katicát és Ilonkát, Ilonka azt kérdezte Katinkától: Honnan van az, hogy a te írásbeli dolgozatodban soha sincsen hiba? Katinka azt felelte: «Mielőtt az íráshoz fognék, mindig imádkozom.» Mikor legközelebb megint írásbeli volt, akkor Ilonka is imádkozva dolgozott. S ime, most dolgozatában csak két hiba volt. A két kislány összenézett s Ilonka csak ennyit mondott Katinkának: «Most én is imával fogtam a dolgozathoz.»

Az ezutáni írásbeli dolgozatoknál a két kis lány már nem ült egymás mellett. Ilonka elfelejtette, hogy imádkozzék s a dolgozatát megint hibákkal volt tele, mint azelőtt is.

Vajjon ez véletlenség volt? Nem. Hanem Isten az imádkozó kis lányt megsegítette, hogy megtudja, ha ő Istenhez közeledik, akkor Isten is közeledik ő hozzá.

zonyítja. Értelmetlen például előttünk, hogy a mag, melyből nagy fa lesz, esőből, napsugárból és a föld erejéből táplálkozik. Hogy mi magunk lettünk, vagyunk, fejlődünk, élünk, megfejthetetlen előttünk és mégis mindezt valóságnak fogadjuk el.

Mi bizonyítja a valóságot? Nincs oly észbeli határozat, mellyel be tudnánk bizonyítani, hogy egy kályha, melyet távolról látok, hideg-e vagy meleg. Csak tapasztalat által tudhatom egyáltalán meg. Közelednem kell hozzá s akkor majd meglátom. Erről a tapasztalatbizonyítékról beszél Jeremiás próféta, mikor ezt mondja: Közeledjete Istenhez s ő is közelít hozzátok. Csak Isten közelében oldódik meg számunkra az élet-rejtély. Istent pedig nem találhatjuk másutt, mint Krisztusban.

Egy költő kérdezte egykoron tanárától: Professzor ur, hogy lehet ön hívő keresztyén? Mire az ősz tudós így válaszolt: Mert ha nem volnék az, a világ is rejtély volna számomra s magam is, rejtély volnék önmagam előtt.

Krisztus megoldja ezt a rejtélyt. De csak annak nyilatkozik, aki bizalommal jő hozzá. Visszahúzódnak ellenben attól, ki bizalma Lénysággal vagy közömbösséggel tekint őreá.

Közeledj azért Krisztushoz s minden rejtély és kétség valóság lesz előtled.

An.

A mindennapi életben sokszor kézzelfoghatóan meg lehet tapasztalni, hogy Isten hogyan szokta teljesíteni gyermekeinek kérését; hogyan segíti őket át a nehézségeken, s miképen ad nekik tanácsot és bölcsességet. A Jézus Krisztus követése, az Istennel való életközösség, nem marad áldás és hatás nélkül. Eppen azért a megtérés nem akadály a hivatásban, ellenkezőleg a megtérés hűségre, lelkiismeretességre, becsületre, szorgalomra neveli az embert. Akinek csak egyszer is hívőkkel volt dolga, ezt elismeri, még a keresztyénség ellensége is.

Ha tehát megtérsz, akkor pl. nem leszel rosszabb anya avagy feleség. Ellenkezőleg, jobb. Gyermekeid talán sok felesleges szidást és verést kaptak eddig. Mihelyt megtérsz, gyermekeid rögtön észreveszik. Férjed is észreveszi. Szelidséged, szereteted, s türelmed azt fogják neki mutatni, hogy valami változáson mentél át. Ha esetleg tesz is egy pár megjegyzést, a »tulzott vallásosság« s a »hivók« ellen, azért benső jóleséssel fogja látni, hogy hűségesebben és lelkiismeretesebben végzed kötelességedet s hogy most szelidebb és szeretetreméltóbb vagy, mint azelőtt voltál.

Azt kérdezed ezek után: »Hát nem kell folyton imádkozni s a bibliát olvasni, ha az ember megtér?« Nem. A hívőnek nem kell, hanem neki szabad. Az ima nem akadályoz mun-

A szent este.

Lagerlöf Zelmától.

Ford. Sz. O.

Egy karácsony estéjén volt. Nagyanyámon és rajtam kívül mindannyian a templomba mentek. Az egész házban csak mi voltunk otthon. — Minket pedig azért nem vittek magukkal, mert egyikünk nagyon fiatal, a másik pedig nagyon öreg volt. S mindketten szomorúak voltunk, hogy nem mehettünk el a hajnali misére s nem láthattuk a karácsonyi gyertyák fényét.

De amint ketlecskén egymás mellett csüszkésben üldögélünk, nagyanyám elkezdett mesélni.

»Volt egyszer egy ember«, — mondá, — »aki kiment a sötét éjszakába, hogy tüzet szerezzen magának. Háznál-házra járt és mindenütt bekopogott. »Ti kedvös emberek, segítsetek rajtam!« — mondá. »A feleségemnek kisgyermeké szüfett s nekem tüzet kell gyujtanom, hogy ő és a kicsike megmelegedjen.«

De az éjszaka sötét volt, minden ember afudt, senki sem válaszolt neki.

Az ember tovább ment. Végre megpillantott a messze távolban egy fényugarat. Elindult tehát ebben az irányban s látta, hogy sok-sok fehér juh feküdt a tűz körül mély álomban s egy öreg juhász örködött a nyáj felett.

Amint az ember, ki tüzet akart szerezni magának, közeledett a juhokhoz, látta, hogy há-

kádban, hanem segít. Nem feltétlenül szükséges, hogy az imádkozásnak meg legyen a külön ideje, bár Isten gyermekeinek megvan erre is az idejük. Lehet munkaközben is egy-egy szóval, egy-egy fohással imádkozni s az Urrá nézni, a segítséget tőle várni. Így az egész élet átalakul imádságos életté. Aki pedig imádkozva dolgozik, az csak lelkiismeretesen fog dolgozni. Az semmiképen nem áll, hogy a megtérés a földi hivatás és földi kötelességek teljesítésénél akadály. Nem akadály, hanem előny.

Azért azt mondom, ha jó anya, jó feleség, jó munkás, jó hivatalnok, jó katona, jó alattvaló akarsz lenni s kötelességedet igazán lelkiismeretesen teljesíteni, akkor térj meg! Jobbra igazán nem is tehetnél!

XVIII.

„Tulzásnak tartom.“

Hogy értsem ezt? Mi az a tulzás? Sejtem már.

Te úgy gondoltod, hogy a templombajárás elég. Minek még ezenkívül gyülekezetre is járni s mindig a szent dolgokról beszélgetni? Ugy gondoltod, hogy azok, akik egy héten többször is összegyülekeznek valahol egy magánháznál, hogy Isten Igéjét olvassák s imádkozzanak, azok tuloznak.

rom nagy kutya feküdt a juhász lábainál s aludt. Mindhárman felébredtek az ember közeledésére s nagy szájukat kinyitották, mintha ugatni akarnának, de hangjuk nem hallatszott. Az ember látta, mint borzolódik fel a hátuk, látta amint éles fogaik hóhéberén villantak meg a tűz fényénél s látta, mint ugranak feléje. Érezte, hogy egyik közülök a lábához kapott, a másik a kezéhez, a harmadik pedig a torkába akart harapni. De sem az állkapocs, sem a fogak, amellyel harapni akartak, nem engedefineskedtek nekik, s az ember a legkisebb kárt sem szenvedte.

Az ember tovább akart menni, hogy tüzet kerítsen. De a juhok olyan sűrűn feküdtek egymás mellett, hogy nem tudott előrejutni. Ekkor felállott a juhok hátára s így ment lépésről lépésre a tűz felé. Az állatok közül egyetlenegy sem ébredt fel, még csak meg sem mozdultak.

Eddig jutott nagyanyám elbeszéléseben anélkül, hogy megzavartam volna, de tovább nem álltam meg, hogy meg ne szakítsam: »Miért nem mozdultak meg, nagyanya? — kérdeztem tőle. »Azl később megtudod«, mondá nagyanyám és folytatta a megkezdett történetet.

»Midőn az ember majdnem a tüznél volt, felnézett a juhász. Öreg, mogorva ember volt s minden emberrel szemben kemény és könyörtelen. Amint látta, hogy az idegét közeledik, egy hosszú hegyes bot után nyúlt, s az idegen után hajította. A bot sziszegve szelte a levegőt, de még mielőtt elérte volna az embert, oldalt fordult és a földbe furódott.«

Midőn nagyanyám eddig jutott, ismét megszakítottam: »Nagyanya, miért nem akarta a bot megütni az embert?« Azonban nagyanyám válasza sem méltatva tovább folytatta elbeszélését.

»De ime az ember eljutott a juhászig s így szólt hozzá: »Barátom segíts rajtam, kölcsönözz egy kis tüzet.« Feleségemnek kisgyermek születt s nekem tüzet kell készítenem, hogy ő és a kisgyermek mefedjenek.«

A juhász legszívesebben nemet mondott volna, de midőn arra gondolt, hogy a kutyák nem tudtak ártani az idegennek, a juhok nem menekülnek el előle, a bot pedig nem akarta őt megütni, aggodalom fogta el őt s nem merte az idegen kérését visszautasítani.

»Végy amennyit akarsz«, — mondá az embernek.

De a tűz időközben majdnem kialudt. Sem galy, sem hásábfá nem volt már, csak egy csomó parázs, s az idegennek sem lapátja, sem vedre nem volt, amelyben az izzó parazsat magával vihette volna.

Amint ezt a juhász látta, ismét megszólt: »Vigy annyit, amennyire szükséged van!« S magában örvendezett, hogy az idegen a parászból semmit sem vihet magával. Az idegen lehajolt, pusztá kezével kiemelt a hamuból egy darab izzó parazsat s a kabátjába rejtette. S a parázs sem a kezét, sem a kabátját meg nem égette, hanem úgy vitte magával, mintha dió, vagy alma lett volna.«

Vizsgáljuk csak meg, hogy is állunk ezzel? Tehát azt gondolod, hogy a templombajárás elég. Mondd csak, miért jársz tulajdonképpen a templomba? Ugy-e azért, mert ez már így szokás? Aztán azért is, mert a vallásos kötelességnek is eleget kell tenni s mert vasárnap illik »istenfélő«-nek lenni?

Ha tényleg csak azért jársz templomba, akkor ennek nincsen sok értelme. Mi is a templom feladata? Az, hogy az embereket a Krisztushoz hívja. A prédikáció célja, egyrészt az, hogy a hallgatókat felhívja arra, fogadják el az üdvöt, ha még el nem fogadták; másrészt, hogy azokat, akik már elfogadták, erősítse a Krisztus követésében.

A prédikációban maga Isten hívja meg az embert, hogy fogadja el hittel a Jézus áldozatát s béküljön ki az Istennel. Ezért mondja Pál: »Mivelhogy azért a Krisztus képében járunk-e követségben, mintha Isten kérne titeket miáltalunk. Kérünk a Krisztus képében, hogy békéljete meg az Istennel.« (II. Kor. 5., 20.)

Ez persze egész más, mint amit te gondoltál. Te azt hitted, hogy a szokásos templombajárással az Istent ki lehet elégíteni. Pedig másként áll a dolog. A prédikációban Isten meghívót küld számodra s most tőled függ, elfogadod-e, avagy visszutasítod? Jézust választod-e

avagy pedig Jézus nélkül fogsz élni továbbra is.

Persze, nem minden lelkész mondja ezt oly világosan, hogy mindenki megérthesse. Sokszor maga a lelkész sem tudja, mi a prédikáció feladata. Aztán tény az is, hogy nem hívhatnak meg másokat az üdv elfogadására olyanok, akik maguk sem fogadták még el. Az ilyen lelkészek prédikációi nem is prédikációk, hanem csak előadások, elmélkedések, melyek nem az Isten Igéjét hirdetik. Ha pedig nem az Isten Igéjét hirdetik, akkor nem elégíthetik ki a hallgatókat.

Ha a prédikáció jó, vagyis ha világosan felkínálja a Krisztusban elnyerhető üdvöt, akkor ezt az üdvöt hit által el is fogadják.

Ha pedig rossz a prédikáció, vagyis ha csak holmi előadás, akkor nem fakad belőle erő az istenes életre. Magától áll elő a vágy valami más után, amit a prédikáció nem adott. S mi ez?

Aki a Krisztusban való üdvösségről szóló üzenetet elfogadja, és megnyitja szívét az Üdvözítő előtt, az Isten gyermeke lesz. Aki megtért, az tudja, hogy ő már Isten gyermeke, mert a Szent Lélek tesz bizonyosságot erről. (Róm. 8., 16.)

Isten gyermekei felvételnek Isten családjába. Ezzel új élet kezdődik, melynek más a törekvése. Isten gyermekei igyekeznek a meny-

Itt azonban a mesemondó harmadszor is megszakított. »Nagyanya, miért nem égette a parázs ezt az embert?»

«Azt majd meghalod», mondá nagyanyám és folytatta.

Amit a juhász, ki mogorva, haragos ember volt, mindezt látta, csodálkozva mondja: «Micsoda éjszaka ez, amelyben a kutyák nem harapják a juhokat, a juhok meg nem ijednek, a bot nem üt s a tűz nem ég?» Visszahívta az idegent s így szólt hozzá: «Micsoda éjszaka ez?»

Erre azt felelte az ember: «Én ezt neked meg nem mondhatom, ha te magad nem látod.» S elindult, hogy minél előbb tüzet készítsen, melynél felesége és gyermeke megmelegedhetnek.

A juhász azonban nem akarta szem előtt tévesztetni az idegent, mielőtt meg nem tudja, mit jelentenek mindezek. Felállt s követte az embert.

Az idegennek még kunyhója sem volt, hanem felesége és gyermeke egy hegyi barlangban fekdtek.

A juhász most arra gondolt, hogy a szegény, ártatlan kisgyermek megfagy ebben a barlangban s bár kemény ember volt, de annyira meghatva érezte magát, hogy elhatározta, hogy a kisgyermeknek segítségére lesz. Leoldozta válláról a tarisznyáját s kivett belőle egy puha, fehér báránybort. Ezt odaadta az idegennek s meghagyta neki, hogy erre fektesse a kicsikét.

De abban a pillanatban, amidőn megmutatta,

hogy ő is irgalmas tud lenni, megnyitattak az ő szemei s látta azt, amit azelőtt nem láthatott s hallotta, amit azelőtt nem hallhatott.

Látta, hogy körülötte szorosan egymás mellett sok-sok ezüstszárnyu angyalka áll. Mind-egyiknek a kezében lant volt s mindannyian csendő hangon énekelték, hogy ezen az éjszakán született az üdvözítő, ki a világot az ő bűneitől meg fogja váltani.

Ekkor fel tudta fogni, hogy miért örvendezett ez éjszakán minden s miért nem tudott kárt okozni egyik a másiknak.

S nemcsak a juhász körül voltak angyalok, de mindenütt. Egyrésze a barlangban ült, másik része a hegyen, sokan ide-oda repdestek a levegőben. Jöttek nagy tömegben az uton s mikor a barlanghoz értek, megálltak s egy pillantást vetettek a kisgyermekre.

Mindenütt ujjongás, örvendezés, játék. A juhász boldog volt, hogy szemei megnyitattak, leborult és hálát adott Istennek.

Amint nagyanyám idáig jutott, felfohajtott s így szólt: «Amit a juhász látott, azt mi is láthatjuk, mert minden karácsony estéjén angyalok repkednek az égen, csak akarnunk kell látni őket.»

S akkor nagyanyám fejemre tette a kezét és azt mondotta: «Ezt jegyezd meg magadnak, mert ez olyan igaz, mint ahogy én látlak téged s te engem. Nem lámpák s gyertyák fényén, sem a nap, vagy a holdon mulik, hanem azon, hogy szükségünk van olyan szemekre, amelyek Isten dicsőségét meglátják.»

nyei atyának örömet szerezni, mert őket büneik dacára gyermekeivé fogadta. Igyekeznek Isten akaratát teljesíteni, nem a büntetésről való félelemből, nem kényszerből, hanem szeretetből.

Ezért olvassák aztán a bibliát, mert a bibliában megtalálják Isten Igéjét, Isten akaratát. A bibliából tanulják megismerni atyjukat és elsőszülött testvérüket, Jézust. A bibliát nem kényszerből olvassák, hanem szeretetből.

Egy kis lány nagyon csodálkozott azon, hogy édesanyja mindig olvasta a bibliát. «Talán már könyv nélkül is tudod a bibliát? Miért is olvasod folyton?» mondotta egyszer. Édesanyja erre így felelt: «Mikor távol voltál hazulról s irtam neked levelet, mit tettél leveleimmel?» «Mindig magammal hordtam, hogy többször is elolvashassam. Már egészen elkoptak!» «Miért olvastad el újra, meg újra, mikor ugy is tudtad, mi van benne?» «Mert jól esett elismételgetnem azt, amit édes jó anyám írt.» «Lám, édes gyermekem, ugyanígy vagyok én is a bibliával. A bibliában Isten levelei vannak, amiket hozzám intézett. Azért olvasom folyton, hogy minden sort s minden szót megértsek, amit mennyei atyám nekem üzen.»

Ebből a gyermek megértette, hogy a bibliaolvasás, nem kényszer, hanem öröm. Te is érted?

Isten gyermekei örömmel olvassák a bib-

liát. Örömmel is imádkoznak. A bibliában Isten beszél velük, az imában pedig ők beszélnek Istennek. Magától értetődik, hogyha valakit szeretünk, akkor avval örömezt beszélgetünk is.

Nem hiszem el, hogy Isten szeretted, ha nem élsz imádkozó életet. Isten gyermekei semmit sem tesznek, mielőtt mennyei atyjukat előbb meg nem kérdezték. Ez számukra nem teher, hanem öröm.

Nemcsak akkor imádkoznak, ha bajba jutnak, hanem mindenkoron keresik segítségét, tanácsát és utmutatását. A világ gyermekeinek imája, ha egyáltalában még imádkoznak, nagyon szegényes.

Egyszer egy tanfelügyelő iskolalátogatás alkalmával azt kérdezte a gyermekektől: «Szoktatok-e otthon imádkozni?» «Nem.» «Hát reggel nem imádkoztok?» «Nem.» «De ebédkor csak imádkoztok?» «Nem.» «Hát vasárnap sem imádkoztok?» «Nem.» «Hát egyáltalában sohasem imádkoztok odahaza?» Erre elhangzott a felelet: «De.» «Mikor?» «Amikor menydörög.»

Hány ember tesz így, hogy csak akkor imádkozik, ha bajban van.

Isten gyermeke nemcsak akkor imádkozik, mikor Isten segítségét kéri, hanem minden ter-
vét s teendőjét gyermeki módon megbeszéli az Atyával. Attól tart, hogyha egyedül fog valami-

Magányban.

(Elmélkedés.)

Ugy el tudok elmélkedni életemről. Mily csodálatos, hogy az örökkévalóság számára teremtettem az Ur. S azért helyeztet e földre, hogy egy zarándok ut után örökkévaló hajlékba érjek. Egy országba, amelynek nincsen vége. Csodálatos. A történelemben néhány száz esztendei vergődés, harc, küzdelem, vagy tobzódás után hatalmas «világ»-birodalmak tűntek el az idők tengerének fenekére. S engem és léged örök házába hív az Ur. Számoljuk. Ezerszer ezer. Nem. Hát? Milliószor millió? Nem. Még ez is kevés. Még ez sem örökké való. Ez sem végtelen. Csodálatos. Végtelen életre vagyok teremtetve. Oh, szabad-e akkor a véges bajok fölött szomorkodnom, azok fölött a véges szenvedések fölött, melyek után egy örökkévalóság következik?

Elöttem fekszik a Bibliám. Alig kétujjnyi vastag könyv s több van benne, mint a világ összes könyveiben. Benne van az örökélet titka. Megtanít a halállal szembe mosolyogni, fegyver az ördög ellen, orvosság a kimerültség ellen, tanácsadó a hétköznapi bajaiban s vigasztal a szomorúságban. Int, ostromoz, megcsókol. S ami még csodálatosabb. Most a föld tulsó oldalán éppen így vigasztal ezeket, milliókat. Az esz-kímő az ő sátorában fókaszir mécses mellett éppen úgy elmélkedhet most a Bibliája fölött, mint én. A szudáni néger egy bokor alatt, hi-

vösebb, árnyékos helyen, talán most issza éppen azokat a csöppeket az örök élet forrásából, melyek után én nyujtom oly mohón bünös, lázas ajkamat. Oh, e föld minden táján szerzte hinti az új életet. Itt fekszik az asztalomon. Megfoghatom, megcsókolhatom a drága Testamentumot, mely nekem oly drága. És mégis minde-nütt ott van és mégis mindenkinek oly drága.

Csak maradj Te!

Csak maradj Te!

Ha, mit a remény festett,
Mint gőz elpárolog,
Mit körülsvont szép fényed,
A ködben elszálljog.

Akkor kereslek Téged

S kiáltok felfejé

Ha mindennek vetsz véget,
Maradj, csak maradj Te!

Csak maradj Te!

Ha mind a szép kis bimbók,
Mik megörvendeztek,
Mint mulandó virágok
Dércsipve elvesznek.

Akkor kereslek Téged

S kiáltok felfeje,

Ha, mindennek vetsz véget,
Maradj, csak maradj Te.

hez, hogy ezzel hibát követne el s megszo-
morítja az Atyát. Ezért előbb mindig azt kérdi:
Uram, mit akarsz, hogy cselekedjek?

Jézus is így tett. Soha önkényesen nem
tett semmit, hanem mindig az Atya utmuta-
tása szerint cselekedett.

De nem borzasztó dolog-e ilyen függő
viszonyban lenni? Ó dehogya, inkább nagy bol-
dagság az Istentől való függés! Mert így az Ur
veszi át az egész felelősséget. Ő veszi magára
az élet minden apró-cseprő gondját. Nekünk
sem a kis, sem a nagy dolog nem okoz már
fejtörést, mert mindenről ő gondoskodik.

Ha Isten gyermekei szívesen beszélnek Is-
tennel, akkor szívesen is hallgatják, ha más
beszél Istenről. Ezért gyülekeznek össze ma-
gánházaknál, hogy olvassák a bibliát s kölcsö-
nös eszmecsere útján közöljék egymással gon-
dolataikat s érzelmeiket Isten íóságáról, sze-
retetéről.

Ez éppen úgy magától értetődik, mint a
bibliaolvasás és az imádkozás. Ha valakitől el-
keltt válnom, szívesen beszélék róla, s szí-
vesen is hallom, ha róla beszélnek. Ha ott-
honomtól valahol távol valaki érdeklődik eny-
ém után, avagy azt mondja, hogy látta már
feleségemet, és gyermekeimet, akkor egész biz-
tos, hogy élénk beszélgetés indul meg közöt-
tünk. Ez magától értetődő dolog.

Éppen ilyen magától értetődő dolog az is,
ha Isten gyermekei arról szeretnek egymással
beszélgetni, aki közös szeretetüknek a tárgya.
Ezért tartanak egymással közösséget s ezért jár-
nak gyülekezetbe.

Szeretném tudni: Mi ebben a «tulzás?» Az
imádkozásban, a bibliaolvasásban és gyülekezet-
járásban jut külső kifejezésre megújított éle-
tük. Ezt magad is természetesnek fogod ta-
lálni, mihelyt megtérsz. Nem, ez nem tulzás,
nem rajongás, hanem csak az Istentől nyert
új életnek a külső megnyilvánulása. Lám, ez
az új élet itt van a te számodra is. Isten színté
felajánlja neked is. Ha eddig lelkeszed még
nem mondta volna neked, úgy ma én mondom:
van örök élet, amit már itt e földön élhetsz.
Ezt az életet Jézus szerezte meg számodra a
keresztfán. Ezt az életet hit által elfogadhatod,
magadévá teheted, s akkor már itt e földön
Isten gyermeke leszel és egykoron pedig az
örökélet örököse.

Nem akard ezt az új dicsőséges, istenes
életet? Ne hallgass az előítéletekre s külön-
böző véleményekre, hanem ragadd meg az örök
életet, amelyre te is el vagy hívva!

Ha mint Isten gyermeke boldog életet élsz,
akkor az nem tulzás, hanem igazi élet.

Jöjj, térj meg! Ragadd meg az üdvös-
séget!